

Sygn. akt I C 1225/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżonowie I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: SSR Bogusław Glinka

Protokolant: Joanna Antoniszyn

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2016 roku na rozprawie

sprawy z powództwa **easyDebt Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.**

przeciwko **T. B.**

o zapłatę 189,83 zł

I/ oddała powództwo;

II/ zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę **137 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu;

III/ nakazuje zwrócić pozwanej ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Dzierżonowie kwotę **30 zł** tytułem nienależnie uiszczonyj opłaty sądowej.

UZASADNIENIE

Powód easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w W. pozew przeciwko T. B., w którym wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kwoty 189,83 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 21 stycznia 2016 roku. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Na uzasadnienie swojego żądania wskazał, że pozwaną łączyła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. umowa, przedmiotem której było świadczenie usług telekomunikacyjnych. Zaznaczył, że z tytułu przedmiotowej umowy pozwana winna uiścić na rzecz pierwotnego wierzyciela kwotę stanowiącą obecnie wartość przedmiotu sporu, będącą ekwiwalentem świadczonych przez niego usług – czego jednak obiektywnie nie uczyniła, a co dodatkowo potwierdzają załączone do pozwu dokumenty księgowe wystawione przez pierwotnego wierzyciela, który zostały wysłane do pozwanej. Wskazał przy tym, że pierwotny wierzyciel wykonał należycie swoje zobowiązanie wynikające z umowy telekomunikacyjnej, a następnie wystawił odpowiednie dokumenty księgowe potwierdzające realizację świadczenia. Nadto podał, że operator na podstawie zawartej ze stroną pozwaną umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wystawił faktury/noty obciążeniowe. Pozwana zaś nie dokonała płatności z tytułu tych faktur/not obciążeniowych. Powód podniósł następnie, że w dniu 14 maja 2012 roku (...) Sp. z o.o. zbyła przysługującą jej względem pozwanej wymagalną wierzytelność na rzecz (...) S.A. Następnie w dniu 28 czerwca 2013 roku (...) S.A. zawarła z powodem umowę sprzedaży wierzytelności przysługującej jej w stosunku do pozwanej. Zaznaczył, że o powyższym poinformował pozwaną, jednocześnie wzywając ją do dobrowolnego spełnienia świadczenia, czego jednakże pozwana do chwili wniesienia pozwu nie uczyniła. Powód podniósł także, że dowodem skutecznego nabycia przez niego dochodzonego roszczenia jest również wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28 czerwca 2013 roku. Nadto zaznaczył, że istnienie ciężącego na pozwanej obowiązku spełnienia dochodzonego roszczenia jest dodatkowo

stwierdzone wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 19 stycznia 2016 roku. Powód oświadczyła również, że na dochodzona kwotę składają się: kwota 122,49 zł stanowiąca wysokość noty karnej wystawionej przez Dialog w związku z niedokonaniem przez pozwaną płatności na rzecz pierwotnego wierzyciela i kwota 67,34 zł stanowiąca wysokość skapitalizowanych odsetek za opóźnienie liczonych od dnia wymagalności każdej z należności wynikającej z dokumentów księgowych do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym wydanym przez Referendarza Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Żoliborza w W. w dniu 26 stycznia 2016 roku nakazano pozwanej T. B. zapłacić powodowi easyDEBT Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu w W. kwotę 189,83 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 21 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 137 zł tytułem kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 90 zł w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty albo wniosła w tym terminie sprzeciw.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwana T. B. przed wdaniem w się w spór co do istoty sprawy podniosła zarzut niewłaściwości Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w W.. Odnosząc się natomiast do zgłoszonego przez powoda roszczenia wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu przyznała, że łączyła ją z formą DIALOG umowa z dnia 29 kwietnia 2009 roku o świadczenie usług podpisana przez nią osobiście i przedstawiciela tej formy. Oświadczyła przy tym, że żadnej innej umowy, w tym przez telefon nie zawierała z Dialogiem. Wskazana zaś umowa zawierała postanowienia dotyczące oferty specjalnej / promocji „Pół na pół w Dialogu” obowiązującej w okresie 15 miesięcznym od dnia uruchomienia tej usługi. Pozwana zaznaczyła, że wypowiedziała umowę już po upływie obowiązywania promocji i choćby z tego względu nie powinna mieć naliczanej żadnej kary umownej. Podniosła, że najistotniejszą kwestią jest to, że powód swoje roszczenie opiera na naruszeniu postanowień regulaminu promocji / oferty specjalnej „Wybierz najlepiej – (...)”. Pozwana oświadczyła, że umowy tej treści, zawierającej wskazaną ofertę, nigdy nie otrzymała i nie podpisywała. Pozwana przyznała, że po rozwiązaniu umowy z Dialogiem otrzymała notę odsetkową z dnia 31 lipca 2011 roku. Zawiera ona wyliczenie odsetek wraz z wskazaniem podstawy ich naliczania. W wymienionym dokumencie nie ma pozycji „kara umowna”, jako podstawa roszczenia wskazana w pozwie. Pozwana zaprzeczyła, by otrzymała notę odsetkową z dnia 07 maja 2011 roku – powód tej okoliczności nie udowodnił. Dodała także, że nawiązała kontakt z formą GetBeck, która kupiła te wierzytelności i w piśmie z dnia 28 maja 2012 roku, w którym zakwestionowała roszczenie zażądała okazania dokumentu, z którego wierzytelność ma wynikać. Nigdy jednakże takowego nie otrzymała. Dopiero w dokumentach przy nakazie zapłaty po raz pierwszy zobaczyła notę odsetkową na sumę dochodzoną w niniejszym postępowaniu.

Pismem z dnia 10 czerwca 2016 roku pozwana – w odpowiedzi na pismo powoda skierowane bezpośrednio do fachowego pełnomocnika pozwanej oświadczyła, iż nie wyraża zgody na cofnięcie pozwu bez zrzeczenia się roszczenia. Jednocześnie oświadczyła, że w przypadku zmiany stanowiska i cofnięcia pozwu wraz ze zrzeczeniem się roszczenia wyraża na to zgodę.

Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy dla W. Ż.w W. przekazała sprawę do tut. Sądu jako właściwemu miejscowo i rzeczowo.

Pełnomocnik powoda, pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie stawił się na rozprawę w dniu 06 grudnia 2016 roku, jak również nie odniósł się do twierdzeń pozwanej wskazanej w sprzeciwie. Pozwana z kolei na rozprawie tej podtrzymała dotychczasowe stanowisko wyrażone w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Jednocześnie pełnomocnik pozwanej okazał pismo powoda z dnia 06 czerwca 2016 roku zawierające oświadczenie o cofnięciu pozwu, które wpłynęło do kancelarii w dniu 10 czerwca, stąd też treść pisma pozwanej z dnia 10 czerwca 2016 roku.

Pismo powoda z dnia 10 czerwca 2016 roku zawierające oświadczenie o cofnięciu pozwu nie zostało nadesłane do akt niniejszej sprawy, w związku z czym sprawa podlegała merytorycznemu rozstrzygnięciu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. jest funduszem inwestycyjnym wpisanym do rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie VII Wydział Cywilny Rejestrowy pod nr (...) 840, a zarządzającym tym funduszem jest (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych Spółka Akcyjna z (...) w W..

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu z dnia 19 stycznia 2016 roku

bezsporne

Pozwaną T. B. łączyła z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowa o świadczenie usług (...) o numerze (...) zawarta w dniu 29 kwietnia 2009 roku. Pozwana w ramach tej umowy korzystała przez okres 15 miesięcy z oferty specjalnej „Pół na Pół w Dialogu”. Pozwana regulowała comiesięczne należności wynikające ze świadczonej na podstawie tej umowy usługi telekomunikacyjnej, zdarzało się jedynie, że czyniła to nieterminowo. Z tego też tytułu została, po rozwiązaniu wskazanej umowy (na skutek wypowiedzenia przez pozwaną), wystawiona przez operatora nota odsetkowa NOS- (...) z dnia 31 lipca 2011 roku, którą pozwana uregulowała. Pozwana innej umowy o świadczenie usług telefonicznych z tym operatorem nie zawierała. W ramach wskazanej umowy nie korzystała także z innej oferty specjalnej.

Dowód: umowa DIALOG z dnia 29 kwietnia 2009 roku

pismo pozwanej do (...) S.A. z dnia 28 maja 2012 roku

W dniu 07 maja 2011 roku (...) Spółka Akcyjna we W. sporządziła notę księgową (...) na okoliczność naliczenia pozwanej T. B. kary umownej z tytułu naruszeń postanowień regulaminu promocji/oferty specjalnej – „Wybierz najlepiej – Telefon – 24” w kwocie 122,49 zł.

Dowód: nota księgową z dnia 07 maja 2011 roku

W dniu 14 maja 2012 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. zawarła umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem zgodnie z § 1 ust. 1 i 5 były wierzytelności wymienione w Załączniku stanowiącym integralną część tej umowy.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 14 maja 2012 roku

W dniu 17 maja 2012 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wystawiła zawiadomienie adresowane do pozwanej T. B. o zawarciu z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością umowy przelewu wierzytelności i przelaniu w związku z tym na cedenta wszelkich praw i roszczeń (...) Sp. z o.o. z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Jednocześnie wskazano, że na dzień 17 maja 2012 roku jej zadłużenie z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wynosi łącznie 122,49 zł z tytułu należności wynikającej z faktury (...) z dnia 07 maja 2011 roku.

Dowód: zawiadomienie o przelewie z dnia 17 maja 2012 roku

Z kolei w dniu 28 czerwca 2013 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarła ze powodem easyDEBT Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem zgodnie z § 1 ust. 1 były bliżej niesprecyzowane wierzytelności m.in. firmy ogólnie nazwanej DIALOG, szczegółowo określone w załączniku nr 1 umowy.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 14 maja 2012 roku

umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 28 czerwca 2013 roku

Zgodnie z treścią wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego easyDEBT Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. nr (...) wysokość zobowiązania pozwanej na dzień 19 stycznia 2016 roku wynosiła łącznie 189,83 zł z czego kwota 122,49 zł z tytułu kosztów, a kwota 67,34 z tytułu odsetek.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu z dnia 19 stycznia 2016 roku

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd dokonując oceny zebranego materiału dowodowego przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oparł się na wskazanych przez powoda w pozwie oraz przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym - dowodach. Powód wnosząc powództwo podał, że na podstawie umowy cesji zawartej z (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanej. Podał, że pozwana T. B. zalega z zapłatą należności na łączną kwotę 189,83 zł, a należność ta wynika z naliczenia pozwanej przez (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kary umownej z tytułu naruszeń przez nią postanowień regulaminu promocji/oferty specjalnej – „Wybierz najlepiej – Telefon – 24”. Natomiast pozwana zakwestionowała, by posiadała wobec wskazanego operatora telekomunikacyjnego jakiegokolwiek zobowiązanie, a przede wszystkim, by łączyła ją oferta specjalna „Wybierz najlepiej – Telefon – 24”, a której to postanowienia regulaminu miała naruszyć.

Na wstępie wskazać należy, że w polskim systemie prawnym, co wynika zarówno z przepisów prawa, jak i z orzecznictwa sądowego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi określone skutki prawne, o czym stanowi o tym art. 6 k.c. Z powołanego przepisu wynika jedna z naczelnych zasad procesu sądowego polegająca na tym, że dowód wykazania prawdziwości określonego faktu obciąża tego, kto się na dany fakt powołuje dla uzasadnienia dochodzonego przed sądem prawa. Dodatkowo podkreślić należy, iż zgodnie z art. 3 k.p.c. strony obowiązane są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody (zasada kontrydiktoryjności). Rzeczą sądu nie jest zatem zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Nie obowiązuje obecnie zasada odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, z. 6-7, poz. 76; wyrok SN z dnia 7 października 1997 r., II UKN 244/98, OSNP 1999, z. 20, poz. 662; wyrok SN z dnia 16 grudnia 1997 r. II UKN 406/97, OSNP 1998, z. 21, poz. 643; wyrok SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00, OSNP 2002, z. 10, poz. 251). Reguła ta znajduje uzasadnienie nawet w przypadku stron występujących w sprawie bez adwokata lub radcy prawnego (por. cyt. wyrok SN z dnia 11 października 2000 r.). Za niedopuszczalne proceduralnie należy przy tym uznać przerwianie ciężaru dowodu na pozwanego, a tym bardziej na sąd. To nie na sąd, ani też na pozwany ma bowiem wykazać, że wierzytelność istnieje, jak również, że doszło do jej cesji, obowiązek ten spoczywa na powodzie.

Mając na uwadze powyższe, to na powodzie jako stronie, która z podnoszonych przez siebie twierdzeń pragnie wywodzić określony skutek prawny w postaci żądania zapłaty kwoty dochodzonej pozwem, spoczywał obowiązek jej wykazania i udowodnienia. Podnieść więc należy, iż w toku procesu okoliczności te nie zostały udowodnione. Powód easyDEBT Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. nie wykazał bowiem w sposób nie pozostawiający wątpliwości podnoszonych przez siebie okoliczności, które uzasadniały zasądzenie od pozwanej na jego rzecz żądanej kwoty, stanowiącej – jak twierdzi powód – należność nabytą w drodze cesji. Zdaniem Sądu, powód nie udowodnił, po pierwsze, legitymacji czynnej, po drugie, swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności powód powinien wykazać bowiem podstawę (źródło) zobowiązania pozwanej i jego wysokość, jak też swoją legitymację czynną. W tym

miejscu podkreślenia wymaga okoliczność, iż w przypadku cesji wierzytelności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Żądanie zapłaty należności w sytuacji, gdy doszło do sprzedaży jej przez pierwotnego wierzyciela musi być udokumentowane w sposób wykluczający jakiegokolwiek wątpliwości dłużnika co do wierzyciela uprawnionego do zapłaty, szczególnie aktualizuje się to w sytuacji, gdy te same wierzytelności coraz częściej przelewane są wielokrotnie i uczestniczą w tym podmioty profesjonalnie zajmujące się obrotem wierzytelnościami, co przybiera aktualnie coraz większy rozmiar (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06).

Powód tymczasem w niniejszej sprawie nie sprostął wskazanemu obowiązkowi. Nie udowodnił on bowiem, źródła zobowiązania pozwanej, a mianowicie, że rzeczywiście pozwana związana była z operatorem usług telefonicznych – (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością umową o świadczenie usług, w ramach której obowiązywały ją postanowienia regulaminu promocji/oferty specjalnej – „Wybierz najlepiej – Telefon – 24”. Na powyższą okoliczność powód nie przedstawił żadnych miarodajnych dokumentów. Nie przedłożył m.in. umowy, z której to zobowiązanie pozwanej miałyby wynikać. Pozwana zaprzeczyła w sprawie, by zawierała ze wskazanym operatorem telefonicznym umowę w ramach której uruchomiona byłaby oferta specjalna „Wybierz najlepiej – Telefon – 24”. Przyznała, że łączyła ją z (...) S.A. umowa o świadczenie usług z dnia 29 kwietnia 2009 roku, w ramach której korzystała ona z oferty specjalnej „Pół na pół w Dialogu”, jednakże umowę tą wypowiedziała i dokonała wszelkich rozliczeń z operatorem. Do pozwu powód załączył jedynie notę księgową (...) z dnia 07 maja 2011 roku, z której wynika naliczenie kary umownej z tytułu naruszenia postanowień wskazanego regulaminu. Zwrócić w tym miejscu należy uwagę na okoliczność, iż nota ta została wystawiona przez (...) Spółkę Akcyjną. Powód nie wykazał przy tym, że (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, która był stroną umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 maja 2012 roku, była następcą prawnym wskazanej spółki akcyjnej, a przy tym, by spółka z o.o. stała się podmiotem praw i obowiązków wynikających z umowy łączącej (...) Spółkę Akcyjną z pozwaną.

Ponadto w sprawie brak jest jakichkolwiek miarodajnych dowodów, które świadczyłyby o tym, że wierzytelność przysługująca pierwotnemu wierzycielowi została przelana na rzecz powoda. Nie wynika to bowiem ponad wszelką wątpliwość z załączonych do pozwu umów przelewu wierzytelności, tj. z dnia 14 maja 2012 roku zawartej przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z (...) Spółką Akcyjną ani z dnia 28 czerwca 2013 roku zawartej przez (...) S.A. z powodem. W dokumentach tych wierzytelność taka nie jest wymieniona. Powód nie dołączył natomiast jakichkolwiek załączników do wskazanych umów przelewu wierzytelności zawierających wykaz przelanych wierzytelności, a przy tym w pełni zidentyfikowanych. Za wystarczający dowód powyższego nie sposób uznać wykazu nazw firm, załączony do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28 czerwca 2013 roku, których wierzytelności miały zostać przelane na nabywcę. Same zaś umowy cesji świadczą tylko o zawarciu tych umów, ale nie wynika z nich, jakie konkretne wierzytelności miały zostać przeniesione na powoda.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę nie podziela stanowiska powoda, że dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na pozwanej jest wystawiony przez niego wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 19 stycznia 2016 roku. Po pierwsze zauważyć należy, że dokument nazwany „wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu”, który wskazywany jest w pozwie jako dowód istnienia zobowiązania pozwanej wobec zbywcy wierzytelności, następnie jej przelewu na powoda i obowiązku spełnienia świadczenia przez pozwaną na rzecz powoda, nie jest w istocie „wyciągiem z ksiąg rachunkowych”, gdyż nie zawiera wszystkich danych obejmujących operację gospodarczą zaewidencjonowaną w tych księgach (według ustawy o rachunkowości). Zresztą, wbrew tytułowi, z jego treści wprost wynika, że zawiera on jedynie oświadczenie powoda stwierdzające, że na podstawie jego ksiąg rachunkowych nabył on opisaną wierzytelność wobec pozwanej, która na dzień wystawienia wyciągu stanowiła kwotę w nim wymienioną. Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego, o jakim mowa w art. 194 § 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych, nie stanowi, ani dokumentu urzędowego w niniejszej sprawie, ani nie jest dowodem istnienia zobowiązania pozwanego, a co najwyżej zaewidencjonowania transakcji nabycia wierzytelności przez powoda w swoich księgach rachunkowych. W wyroku z dnia 13 czerwca 2013 roku, V CSK 329/12, LEX 1375500 Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdził, iż wynikające z art. 244 § 1 k.p.c. w zw. z art. 194 ustawy z 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 157)

domniemanie zgodności z prawdą danych ujawnionych w wyciągu funduszu sekurytyzacyjnego należy ściśle wiązać tylko z tymi okolicznościami, które według przepisów szczególnych powinny być przedmiotem zapisów w księgach rachunkowych prowadzonych przez fundusz sekurytyzacyjny. Wyciąg z ksiąg funduszu nie może zawierać innych danych ponad te, które ujawniane są w samych księgach rachunkowych według przepisów ustawy z 1994 roku o rachunkowości i przepisów wykonawczych do tej ustawy. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Podobnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 grudnia 2012 roku, I ACa 652/12 stanął na stanowisku, które Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela, iż domniemanie prawne z art. 244 § 1 k.p.c. w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności. Z kolei Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w postanowieniu z dnia 15 lutego 2013 roku, sygn. akt I ACz 284/13 stwierdził, że: „Oświadczenie funduszu li tylko potwierdzające istnienie wierzytelności i nabycie ich przez fundusz nie mieści się w kategorii dokumentów urzędowych wymienionych w art. 194 ustawy z 2004 roku o funduszach inwestycyjnych i w konsekwencji nie może stanowić wystarczającej podstawy do wykazania przejścia uprawnień na następcę”. Z uzasadnienia cytowanego orzeczenia wynika także, że: „(...) treść przedmiotowego wyciągu przedłożonego przez wierzyciela w niniejszej sprawie może stanowić co najwyżej oświadczenie Funduszu o nabyciu wierzytelności od określonego wierzyciela, w oznaczonej wysokości”.

Zdaniem Sądu powołany wyciąg z dnia 19 stycznia 2016 roku podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu (k. 7) i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym nie jest wystarczającym dowodem potwierdzającym istnienie spornej wierzytelności. Zgodnie z przepisem art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (t.j. Dz.U. z 2014 r., poz. 157) w obowiązującym brzmieniu, księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Obecne brzmienie powołanego przepisu jest wynikiem obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku, sygn. akt P 1/10, w którym Trybunał Konstytucyjny uznał art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz.U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.) oraz za zgodny z art. 20 Konstytucji. W związku z powyższym aktualnie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego traktowany jest jako dokument prywatny (art. 245 k.p.c.). W odniesieniu do dokumentów prywatnych, w rozumieniu art. 245 k.p.c., złożonych do akt niniejszej sprawy Sąd przyznał im walor prawdziwości, uwzględniając, że stanowią one jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie w nich zawarte. Ich prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu, a żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich prawdziwości. Podkreślić należy, iż złożone do akt sprawy dokumenty prywatne zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowiły jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Z dokumentem prywatnym – definiowanym w nauce jako każdy dokument pisemny, niespełniający kryteriów dokumentu urzędowego – art. 245 k.p.c. wiąże obalalne domniemanie jego prawdziwości i autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy, który go własnoręcznie podpisał (por. orzeczenie SN z dnia 15 kwietnia 1982 roku, III CRN 65/82, niepubl.; orzeczenie SN z dnia 27 czerwca 2000 roku, I CKN 288/00, Prok. i Pr. 2000, nr 11, poz. 32, por. uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 3 października 2000 roku, I CKN 804/98, niepubl.; uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 6 listopada 2002 roku, I CKN 1280/00,

niepubl.). Podkreślić należy, iż dokumentem prywatnym, w przeciwieństwie do dokumentów urzędowych (art. 244 k.p.c.) ustawa nie nadaje waloru dowodu, iż okoliczności stwierdzone w oświadczeniu są zgodne z prawdą. Dokument prywatny nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń, każda zaś osoba mająca w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywistości (patrz np. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 kwietnia 1982 roku, III CRN 65/82).

Dowodem uzasadniającym legitymację czynną powoda nie jest także zawiadomienie pozwanej o przelewie z dnia 17 maja 2012 roku, albowiem również ten dokument jest jedynie dokumentem prywatnym.

W konkluzji w rozpoznawanej sprawie obowiązkiem strony powodowej było przedłożenie we właściwej formie innych dokumentów umożliwiających wykazanie istnienia stosunku zobowiązaniowego, jak i jego wysokości. Jak już wyżej wskazano stron powodowa tego nie uczyniła. Sąd nie wzywał strony powodowej do ewentualnego uzupełnienia dokumentacji, mając na uwadze fakt, że strona jest reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, a także, iż wykazanie legitymacji winno nastąpić samoistnie, bez dodatkowych wezwań. Powód profesjonalnie zajmuje się działalnością sekurytyzacyjną i jest reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego – adwokata – co dodatkowo skutkuje podwyższeniem miernika staranności i rzetelności.

Na podstawie powyższych ustaleń przyjąć należy, że easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nie wykazał w ogóle istnienia po swojej stronie istnienia legitymacji procesowej czynnej do występowania w niniejszej sprawie w charakterze powoda. Brak ten, na tle ugruntowanego w doktrynie stanowiska, skutkuje zawsze oddaleniem powództwa. Nie wykazał także materialno-prawnej podstawy żądania pozwu. W tym miejscu dodać również można, że przedstawienie przez stronę powodową umowy źródłowej winno być minimum jakie w zakresie dochodzenia swych roszczeń powinien wykazać powód w niniejszej sprawie. Szczególnie biorąc pod uwagę fakt, że powód jest profesjonalnym podmiotem gospodarczym, a w dodatku reprezentowanym przez zawodowego pełnomocnika. Niewykonanie przez powoda czynności procesowych w wyżej wskazanym zakresie kazało więc sporne i wątpliwe okoliczności interpretować na korzyść pozwanej, występującej w niniejszej sprawie w charakterze konsumentem.

Wobec ustalenia niezasadności zgłoszonego roszczenia odpadła konieczność weryfikowanego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia. Marginalnie jednakże należy wskazać, że w sytuacji wykazania zasadności roszczenia podlegałoby ono i tak oddaleniu wobec jego przedawnienia i skutecznego podniesienia przez pozwaną tego zarzutu.

Z tego też względu Sąd postanowił jak w punkcie I sentencji wyroku.

Powód w stosunku do pozwanej przegrał proces w całości, w związku z czym stosownie do art. 98 k.p.c. zobowiązany jest do zwrotu tych kosztów przeciwnikowi w całości. Na koszty procesu pozwanej składa się wynagrodzenie reprezentującego pozwaną adwokata w kwocie 120 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, co daje łącznie kwotę 137 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.

Orzeczenie zaś z punktu III wyroku jest konsekwencją uiszczenia przez pozwaną nienależnej opłaty sądowej.